

Дамян Дамянов

Втори живот

Спокойно. Тихо. Ден. Виделина.
Кафе, цигара. Лист. И стих прозираш.
...И сякаш не е имало война,
и сякаш в нея аз не съм умирал.
От своята собствена ръка убит,
преди от чужда нечия да падна.
Като причастие живот честит
на глътки пия, след смърт безпощадна.
О, въздух благ! О, втори мой живот,
как сладък си! Каква магия криеш!
Какво, че чужди ме раняват! И какво,
че ще крещят след мен: „Самоубиец!“
Самоубийство, грях ли си – не знам.
Но знам – убийството е грях. Не крия:
да се убия предпочетох сам,
наместо някой друг да ме убие.
Какво било – било, ах, все едно –
за зло и за добро прескочих трапа.
Под камък зло да спи... Амин, дано
да имам още трапове. И грапав,
и гладът път през тях да извървя,
нали съм жив, нали и листът празен
пак чака да му кажа онова,
което с куп таблетки не му казах.
Спокойно. Тихо. Светлозимен свод.
И пак си казвам аз във стил привичен:
„Да си загубиш първия живот,
е нужно втория да заобичаш.“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8553>]